

ОКОТО НА СОКОЛА

(Истинска случка)

Това бѣше презъ единъ хубавъ септемврийски день. Азъ и моятъ приятель излѣзохме на ловъ. Пустнахме кучето и се спрѣхме на единъ баиръ. Подъ насъ се разтилаше обширна млада джбова гора, висока колкото човѣшки бой. Между малкитѣ дрѣвчета бѣха порасли много треви и буренаци.

По едно време забелязахме надъ горичката да се вие соколъ. Разперилъ пѣтроперитѣ си крила, той правѣше кржгове на една височина отъ 300—400 метра. Стори ни се, че бѣше устремилъ погледа си право къмъ земята.

По едно време соколътъ се спушна като стрела надолу и потъна въ джбравата.

Азъ и другарѣтъ ми се понесохме тичешкомъ нататкъ. Пушкитѣ сж готови. Настѣпваме. Соколътъ, чулъ шумоленето ни, хврѣкна и се понесе въ въздуха. Прицелихъ се и грѣмнахъ. Хищникътъ се обърна нѣколко пѣти въ въздуха и падна пакъ въ шубрѣка. Почнахме да го търсимъ. Следъ дълго лутане изъ гжсталака, съзрѣхъ го до единъ храстъ. Стоеше здраво на жълтитѣ си крака. Гледаше ме право въ очитѣ. Едното му крило бѣше счупено и висѣше.

Но въ тоя мигъ видѣхъ и онова, което никога не съмъ очаквалъ. Изъ човката се показваше опашката на змия!... Трепнахъ!

Съ яката си човка соколътъ бѣше смазалъ главата на змията и вече бѣше почналъ да я нагълтва.

Какво зрение! Въ такъвъ гжсталакъ и отъ толкова далечно разстояние да съгледа тънката снага на змията!...

И чакъ сега разбрахъ народната пѣсенъ, която казва: ... дай ми, Боже, очи соколови. ...

Ас. Георгиевъ